

Elements de valoració del moment de l'ACO, presentat per Pep Soler en la trobada de consiliaris 13-14 març 2015

“L'ACO és una riuada de vida que ens manté sempre en l'onada que genera permanentment Jesús”

Moment del moviment

-hi ha un bon signe: quan s'ha plantejat la Prioritat d'aquest any, per certs militants ha estat una bona notícia, han manifestat que tenien ganes de trobar-se amb el Jesús de l'evangeli

-alguns han constatat que algunes de les coses que mantenien viu Jesús en ells les han anat deixant i especialment aquelles que eren la referència: l'eucaristia, el sentit d'església, el sentit evangelitzador...

-ara quan s'ha manifestat el desig de tornar a connectar amb Jesús, no es veu clar com empalmar-hi de forma concreta. Es constata l'experiència d'un entorn que ha trencat en certa manera amb tot això i ara sembla que no hi té espai. Conformisme d'un deixar que les referències de la fe quedin en segon terme, i això fa difícil o incapacita l'explicitació de la fe.

-en alguns casos hi ha l'experiència d'haver anat a pouar en altres fonts que no són l'ACO buscant espiritualitat, pregària, elements diferents de tipus religiós.

-altres mantenen la fe, fins i tot es defineixen com a creients, però alhora fer-la viva, transformadora no té el ganxo que necessarien. Hi ha com un perdre's en discussions de tota mena que més aviat fomenten una mena d'agnosticisme religiós, polític, social...

-hi ha qui manté viva la fe però costa fer-la explícita, operativa, evangelitzadora en tot el bagatge de la vida

-de fet la militància ACO, en el moviment, activa en la vida, en l'església... està força en crisi. Ens resignem més aviat a buscar espais de tranquil·litat, de serenor, de no perdre la fe... que no pas de militància transformadora enllaçada amb Jesucrist.

“La joia de l’evangeli” del papa Francesc

Llegir aquesta exhortació apostòlica és deixar entrar una ventada d’aire fresc. Molts han confessat la seva sorpresa que un document oficial de l’església tingués aquest efecte.

L’evangeli renova la nostra vida, la vida del món, la de l’ACO, l’església...

La clau és l’Esperit Sant: tenir esperit, sinó nosaltres, el moviment ens convertim en lletra morta, instal·lació, un buscar assegurances de tota mena, blindar la nostra vida.

Això li falta al món i així hem d’interpretar la ventada que es vol projectar sobre el món occidental i especialment Europa.

Alguns elements que aporta el text en el capítol 5è al moment de l’ACO

-l’Esperit Sant és la clau de l’evangelització:

*no som evangelitzadors des d’un punt de vista voluntarista

*l’Esperit Sant es trasllueix: en l’audàcia que no deixa el tresor amagat, en qualsevol lloc, fins i tot a contracorrent, no depèn de les circumstàncies. Tot i que les circumstàncies condicionen la mena d’evangelització.

*per això és una evangelització: fervorosa, alegre, generosa, audaç, plena d’amor, de vida contagiosa, que és viva, que segueix el camí de la vida, que hi fa creure.

*no podem evangelitzar si l’evangeli no es fa carn i ossos nostre, si no es reconeix en la vida que projectem

*evangelitzadors que preguem i treballem, amb espiritualitat i amb compromís social.

-no ens plantejem les dificultats que posa el món actual a l’evangelització, sinó la peculiaritat que ha de tenir ara i aquí:

*per això és imprescindible l’amor de Jesús que hem rebut

*la manera de fer de Jesús: la seva manera de tractar els pobres, els seus gestos, la seva coherència, la generositat, el seu lliurament preciós

*un tresor de vida i amor.

-la missió és una passió per Jesús i una passió pel poble

*Jesús ens ha fet instruments seus per arribar cada vegada més a prop del poble estimat

*descobrir amb afecte com Jesús és a prop de tothom. El lliurament a la creu és la culminació d’aquest estil

-Jesús vol:

*que toquem la misèria humana, que toquem la carn sofrent de l’altre

*donar raó de la nostra esperança amb tendresa, amb pau

*com a homes i dones dins el poble

*que sortim dels nostres castells, encara que el nostre sigui l’ACO, de la vida ben organitzada.

*que no alimentem ressentiment, duresa, raons per tirar la tovallola, llistes de mals que ens justifiquin i no anar a buscar l’altre per mantenir-nos en el castell

-l’evangelització com actitud enriqueix la nostra vida:

*ens la fa compartir

*ens situa la vida des d’una altra perspectiva: cada persona és digna de la nostra missió que ens posa al servei de l’altre, la nostra vida s’omple de noms i noms que omplen la nostra vida.

-l’ACO no comença en un punt i acaba en un altre

*sinó que és una riuada de vida que ens manté sempre en l’onada que genera permanentment Jesús.

*no hi cap aquell convençut de que res es pot canviar

*en la foscor sempre comença alguna cosa nova

*no ens podem quedar al marge de l’esperança viva

*ens cal una certesa interior i és la convicció de que Déu pot actuar en qualsevol circumstància, també en els fracassos.

*l’Esperit és el que pot conduir aquesta manera de fer: en que renunciem a controlar-ho tot, calcular-ho tot, permetre que ell ens il·lumini, ens guiï, ens orienti, ens impulsi cap on ell vulgui.